

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κἀμμίαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 6 Δεκεμβρίου 1883

Ἀριθ. 44+140

Βιβλιογραφία.

Βιβλιογραφία θὰ πῆ, ὅταν γράφῃ τινὰς γιὰ βιβλία καὶ τί εἶναι τὰ περιεχόμενά τους, ἢ ὅποια εἶναι δύσκολη δουλειά, γιὰτί πρέπει πρῶτα νὰ τὰ διαβάσῃ οὐλα καὶ ἔπειτα μὲ μεγάλη σκέψι νὰ τολμήσῃ νὰ γράψῃ καὶ νὰ πῆ καὶ τὸ δικό του, ἀλλοιῶτικα φαίνεται γελοιοδοκοπανοειδέστατος.

Τώρα ἐγὼ ἔχω μπροστὰ στὰ μάτια μου ἓνα βιβλίον ἀπὸ 841 φύλλα τῶν σελίδων, ποῦ ὀνομάζεται :

Ἑρμηνεία εἰς τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια, πρὸς χρῆσιν τῶν εἰσεβῶν χριστιανῶν ὑπὸ **Βαρθολομαίου Γεωργιάδου**, διευθυντοῦ τοῦ ἐν Χαλκίδι Ἱερατικοῦ σχολείου κτλ. Ἐγκρίσει τῆς ἀγίας Συνόδου.

Τώρα πρέπει νὰ ξέρετε, κύριοι, ὅτι κάθε ἔθνος μοιάζει σὰν ἄνθρωπος, ὅτι ὡς καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει δυὸ ποδάρια, ἔτσι καὶ κάθε ἔθνος ἔχει δυὸ ποδάρια μὲ τὰ ὅποια περπατᾷ ἴσα, καὶ αὐτὰ ὀνομάζονται **Θρησκεία καὶ Νόμοι**. Ἰδατε κανένα ἔθνος χωρὶς Θρησκεία καὶ Νόμους; Ὁχι. Ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια ἔθνη ἔχουν θρησκεία καὶ νόμους, γιὰτί εἴπαμε χωρὶς αὐτὰ τὰ δυὸ ποδάρια δὲν μπορεῖ νὰ βασταχτῆ κανένα ἔθνος.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ὅταν ἐρχότανε σὲ ἡλικία καὶ γινότανε ἐπίστρατοι καὶ παραλάμβαναν ἐνώπιον ὄλου τοῦ λαοῦ τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κοντάρι, ὀρκίζότανε ἀπάνω στὴν ἀγία Ἀκρόπολι μὰς ὡς ἐξῆς :

Ὁὐ κατασχυνῶ τὰ ὄπλα, οὐδ' ἐγκαταλείψω τὸν παραστάτην ᾧ ἂν στοιχῶ, ἀμυνῶ δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων καὶ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν καὶ τὴν πατρίδα οὐκ ἐλάττω παραδώσω, πλείω δὲ καὶ ἀρείω ὅσον ἂν παραδέξωμαι. Καὶ συνήσω τῶν ἀεὶ κρινόντων, καὶ τοῖς θεσμοῖς τοῖς ἰδρυθέντοις πείσομαι, καὶ οὐκ εἰς τινὰς ἄλλους ἰδρῦσεται τὸ πλῆθος ἐμφρόνης καὶ ἂν τις ἀναιρῆ τοὺς θεσμούς ἢ μὴ πείθεται, οὐκ ἐπιτρέψω ἀμυνῶ δὲ καὶ μόνος καὶ μετὰ πάντων. Καὶ τὰ ἱερὰ τὰ πάτρια τημῶσω. Ἱστορες Θεοί.

Δηλαδή νὰ τὰ ποῦμε στὰ χυδαῖα :

«Δὲν θὰ ντροπιάσω τὰ ὄπλα μου στὸ πόλεμον, οὔτε θὰ ἀφήσω τὸν συστρατιῶτην μου ποῦ θὰ ἦναι κοντὰ μου, ὅποιος δήποτε καὶ ἂν ἦναι, θὰ πολεμήσω δὲ καὶ γιὰ ὄλους τοὺς Θεοὺς μου, τὴν θρησκεία μου—γιὰ ὄλους τοὺς ἀγίους καὶ αὐτὸ θὰ τὸ κάνω εἴτε μοναχός μου εἶμαι εἴτε μὲ πολλούς, καὶ τὴν πατρίδα μου θὰ τὴν ὑπερασπιστῶ ὄχι ὀλιγότερο, καὶ ὄχι μονάχα αὐτὸ, ἀλλὰ θὰ τὴν ὑπερασπιστῶ μ' ὄλη τὴν

δύναμι μου, μέχρι τελευταίας ρανίς αἵματος (ἀρείω ὅσον ἂν παραδέξωμαι). Θὰ ὑπακούω πάντοτε στοὺς ταχτικὸς δικαστὰς ὅποιοι δήποτε καὶ ἂν ἦναι, καὶ στεῦς νόμους ποῦ ὑπάρχουν θὰ ὑπακούω, καὶ εἰς ὅσους ἄλλους θὰ ψηφίσῃ ὁ Λαὸς μὲ φρόνησι, καὶ ἂν κανένας τολμήσῃ νὰ χαλάσῃ τοὺς νόμους ἢ δὲν ὑπακούει εἰς αὐτούς, δὲν θὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέψω, θὰ πολεμήσω δὲ γιὰ τοὺς νόμους (ἦγουν Σύνταγμα) τῆς πατρίδας μου καὶ μοναχός ἂν ἦμαι ἢ καὶ μὲ ὄλους τοὺς πάντας μαζί. Καὶ τὴν ἀρχαία μου θρησκεία πάντοτε θὰ τὴν σέβωμαι. Ἱστορες Θεοί (ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν).

Τέτοιος ἦτανε ὁ ὄρκος τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον σὰς τὸν βαλῶ δῶ, ὄχι γιὰ τίποτα ἄλλο, παρὰ μόνον γιὰ νὰ σὰς δείξω, ὅτι ὁ ὄρκος τους ἀρχίζει ἀπὸ τὴν θρησκεία καὶ στὴν θρησκεία τελειώνει.

Ποῖος ἀπὸ μὰς τοὺς ἀθλίους μπορεῖ νὰ πῆ ὅτι γνωρίζει καλὰ καλὰ τὴν θρησκεία του καὶ τί λέν τὰ εὐαγγέλια ποῦ ἀκούει; Κάνεις. Τὸ πᾶμε σὰν ἐκεῖνη τὴν γῆρὰ ποῦ ἄμα ἄκουσε νὰ λήῃ τὸ Εὐαγγέλιον ὁ παπᾶς καὶ ἔφτασε σὲ κείνο τὸ μέρος ποῦ λέει :

«Καὶ κλάσας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἄρτους διεμοίρασε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ».

Ἡ γῆρὰ μὰς, ἔσπωντας μὲ τὸ νὰ μὴ τῆς ἀνάπτουζε κανεὶς τὸ Εὐαγγέλιον ἀρχίσει τῆς μετάνοιαις καὶ εἶπε :

«Προσκυνοῦμεν τὸ πορδέλι σου Χριστέ».

Τι φταίει ἡ γῆρὰ; Ποῖος ἀνάπτουζε στὴ γῆρὰ τὸ Εὐαγγέλιον; Κανεὶς. Ἀκούσε ἡ γῆρὰ ὅτι ὁ Χριστὸς ἐκλάσας (δηλαδή ἐκοψε σὲ κομμάτια) τὰ ψωμιά καὶ χόρτασε δὲν ξέρω πόσαις χιλιάδαις μὲ πέντε δέκα ψωμιά, ἐθαύμασε καὶ αὐτὴ καὶ εἶπε πῶς προσκυνᾷ τὸν μεγαλοδύναμον πορδέλι τοῦ Χριστοῦ.

Στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Ἀμερικὴ κάθε Κυριακὴ οὐλα τὰ καταστήματα εἶνε κλειστὰ, κάθε δὲ πατέρας εἶναι κλειστός στὸ σπίτι του καὶ διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον ἐστὶν αἱ παιδιὰ του καὶ στὴ γυναῖκά του, ἐδῶ ἐμεῖς τὴν Κυριακὴ ἴσα ἴσα πᾶμε καὶ μεθοκοποῦμε, καὶ ἂν κανένας μὰς πῆ τὸ πρῶτ, πᾶμε στὴν ἐκκλησίαν νὰ πάρωμε ἀντίδωρον.

Τοῦ ἀπαντοῦμεν. Ὁχι, ἀδερφέ, δὲν πᾶμε νὰ πάρωμε κἀμμιά ρωμνιά στὴ ταβέρνα.

Ἄν ὑπάρχαν ἱεροκῶρηκες καθὼς πρέπει νομίζετε πῶς θὰ ἦμαστε τόσο διαφθαρμένοι ὅσο ἦμαστε; Ποῖος μὰς ἐξήγησε ποτὲ τὸ Εὐαγγέλιον ταχτικᾶ; Κανεὶς. Ὅτι δηψοῦμε ἀπὸ ἐ-

προφυλάκων τὰ γλίου, ἀπέδειξες εἶναι ὁ Μκρχάκης, ποῦ με τήρων, τῶν νεκρῶ του κοντεύει νὰ γίνη, ὅπως καὶ ἦναι πρὸ βγάινε καὶ τὸ διστόν. Γιατί πῆρε τὸν σφιγμὸς τοῦ Ρωμνηοῦ. πρῶτα ὅμως τὴν κύριον, αὐτὴ τὴν *Ερμηκεῖα* τῶν Εὐαγγελίων μιὰ μέρα καὶ Γεωργιζῆς ποῖος πᾶσι νὰ τὴν ἀγοράσῃ γιὰ συζήτησι γι' ἰσθητικαῖα λατρεῖς; Κάνεις, νὰ ἴδῃς ὡς κερταται νὰ τῆρα ὅμως, στὰ χαρτιά, στῆς ταβέρνες καὶ στῆς πᾶν μέσῃ τῆς ζοδεύομε κατστάρικα. Ἀς τὴν ἐπέρναν τὸ ἔδωδες ποῦ, οἱ παπᾶδες οἱ ζυλοσχιτιστιδες νὰ δοῦν τί λέει: Ἄλλ' Φρόντι, τοῦ δὲν τὴν πέρναν, γιατί οὔτε αὐτοὶ δὲν ξέρουν τι νησι ἔκτερουν ξέρωται θὰ πᾶμε.

Πρὸς τὴν ἀγρία Σύνοδο.

καὶ αὐτὸς ὁ κούτσουλος ὁ παπᾶς τῆς ἀγίας; Μκρίνας ἐκαρτά- κηψε καὶ δὲν ξέρει οὔτε τί κάνει οὔτε τί τοῦ γίνεταί. Βρί- ζεῖται ποῦ ἐνορίτας καὶ οἱ ὅλους τοῦ; νοικοκυρούς ποῦ πᾶν νὰ λειψοῦν ἡσύχασον, γιατί ἔτσι τὸ θέλει ἡ κέρα του.

Αὐτὸς ὁ ζουρλόπακς νομίζει πῶς ἡ Ἐκκλησία εἶναι κλη- ρονομιά του καὶ πρέπει νὰ τὴν τρυφᾷ. Τὶ μασκασαλίκια εἶναι αὐτὰ. Ἐκεῖ, κυρία ἀγρία Σύνοδος ὑπάρχει κοτζᾶμ συνοικία καὶ ἐκκλησιὰ νὰ ἔχη, καὶ ἐκκλησιὰ νὰ μὴν ἔχη, γιατί ἔτσι τὸ θέλει ἕνας ζεκουτιάρης; τραγόπακς; Πρέπει νὰ ξέρετε πῶς, ὅτι ὅλα αὐτὰ ὅσα γράφομε γιὰ τὸσους καὶ τὸσους τρα- γοπακᾶδες, ὅτι οἱ εὐρωπαῖοι κρατοῦν κατᾶστοιχο τῆς κάθε κκοῦθειας ποῦ διαβάζουν, καὶ κάμμιὰ μέρα θὰ δῆτε κἀνένα τετραυάγγελο νὰ βγῆ στὴν Εὐρώπη ποῦ θὰ κἀνῆ ὅλο τὸ ἄ- γριο ἱερατικό μας ἀπ' ἀσπροῦ. Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ διαβόλου, γιατί γιὰ σὲς ὁ Χριστὸς πλέον δὲν ἀνκκατεύετα, γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Βελζεβούλ ποῦ θὰ σὲς σηκώη, δὲν φέινετα σ' ἕνα λογα- ρισμὸ αὐτοῦς τοῦ ζουρλοπακᾶδες, ποῦ νὰ ζουρλαθῆτε νὰ σὲς δέστωμε ὅλους καὶ νὰ σὲς πᾶμε σὰ βόδια στὸ Δαφνὶ νὰ γλυ- τώνωμε ἀπὸ τὰ χεῖρας, ἀναθηματισμένοι, πίσσ στὸ κολ- λυβοζούμι σας.

Ἀχ τὸ σκυλί

τὸ ἄπιστο, τὸν ταρλατάνο, τὸν μπόγια, τὸν κωνάγια, τὸν κκοῦργο. Πολλοὶ μοῦ τὸ λέγανε ἄλλὰ δὲν τὸ πιστεύω ὡ- ποῦ τὴν ἐπαθα. Ἄκουσε. Μοῦ πονοῦσε ἀπὸ μέρας τὸ δόντι μου καὶ γιὰ νὰ λευτερωθῶ ἀποφάσισα νὰ τὸ στρίλω στὸν ἡ- λιο, γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸν σηκόνωμα καὶ πηγαινῶ στὸν περι- βόητο Διακμαντόπουλο. Ὁ ἀθεόρροδος, τὸ τέρας, βάζει τὴν τανάλια μέσκα, νάσου ἀπὸ δῶ, νάσου ἀπὸ κεῖ καὶ σκαλίζον- τες σὺν νὰ ἦτανε τῆς μᾶνης; του τὸ ρουμάνι μοῦ τσακόνει ἕνα γερό δόντι καὶ μοῦ τὸ πετᾷ ἔξω, τὸ θηρίον.

Φεύγω σὺν παλαβὸς ἀπὸ τοῦς πόνοους, καὶ δὲν ξέρω πῶς μιὰ ἐπερὰ τὴν ὄρα σὺν φυσέει. Τὴν ἄλλη μέρα τοῦμπανο τὸ μούτρο μου ποῦ κατάντητα νὰ μὴ γνωρίζω οὔτε γὼ ὁ ἴ- διος; τὰ δικὰ μου μούτρα καὶ νόμιζα ὅταν ἔθλεπα στὸν κκ- θρέβητῃ πῶς ἔθλεπα μτροστὰ μου κἀνένα ἔκτρομα. Τὴν ἄλλη μέρα ἀνεμοπύρωμα, μακροῦ ἀπὸ ἐλόγου σας. Τὴν ἄλλη μέρα νὰ καὶ μοῦ ξερωτῶναι ἕνας σκαπίτης; στὴ μκσέλα ποῦ μοῦ τὴν εἶχε βγάινει ὅλη μάζυ μὲ τὸ δόντι, ποῦ νὰ σκαπῆτον τὰ κόκκαλά του τοῦ μακκαρᾶ.

Τώρα γράψε σὺ ὅσα θέλεις, γιατί ἐγὼ ἦτε; ζῆσω ἦτε; πε- θάνω ἔχω σκοπὸ νὰ ἀνοίξω λογαριασμὸ μ' αὐτὸν μὲ μέσο τοῦ Εἰσαγγελέα, ἐγὼ δε ποῦ τὴν ἐπαθα ὀνομαζομαι Δη- μοςθένης Ἰωαννίδης.

Σῆμ. Παληνθρώπου. Ἄλλοι σου κκαῖτουρτε καὶ ἂν σου σκ- πίσων τὰ μούτρα καὶ πᾶ; χωρὶς μούτρα στὸν ἄλλο κόσμο, μὲ τί μούτρα τότε θὰ περουνιστῆς ἐνώπιον τοῦ πλάττου, αἶ, μὲ τί μούτρα;

Τακοῦτε, κύριοι, αἶ ὅτοι θέλετε καὶ ἀγκπᾶτε καὶ σὲς ἀρέ- σει πηγαινέτα νὰ βγῆτε τὰ δόντια σας σ' αὐτὸν τὸν φοβερό ζεδοντικᾶτῃ ποῦ ὀνομαζέτα Διακμαντόπουλος, καὶ ἂν θέλετε σὲς δῶνε κ' ἐγὼ ἐγκύησι. νὰ σὲς βγῆνῃ ὄχι ὅλα τὰ δόντια μὲ τὴν ματέλα μάζυ ἄλλὰ καὶ τὰ παροῦνι ὀλόκληρα καὶ νὰ σὲς; ἀρήτη μὲ μισὸ μούτρο. Ὅριστε, κοπίστε καὶ θὰ κκαλυτερίζε.

Κύρ καφεπόλη

Γιῶργη Ἡλιοπούλε, προχτῆς εἶδα ἀπόξω ἀπὸ τὸ κατᾶστημά σου καὶ ἔκλαιγε ἕνας δούλος σου, σὺν ἀνθρώπος παράξενος τὸν ρώτησα τί ἔχει καὶ μοῦπε, πῶς ἦτανε ὑπέρτης σου καὶ τὸν ἐδιώξες καὶ δὲν τὸν πληρώεις, μὲ πρόρασι τάχα πῶς σοῦ κλεψε, κάτεργαριὰ τὴν ὁποία, ὡς καθὼς μοῦπε, τὴν φτειά- νεις σ' ὅλους τοὺς δούλους σου, τοὺς ὁποίους φροντίζεις νὰ ἦναι πάντοτες νέοι ἀπροστάτευτοι, τοὺς ὁποίους κρατᾶς κἀ- νένα μῆνα καὶ ἔπειτα τοὺς δίνεις τὰ παπούτσα στὸ χεῖρι μὲ πρόρασι ὅτι σὲ κλέπτουν, ἀλλὰ μὲ κύριο σκοπὸ γιὰ νὰ μὴ τοὺς πληρώσης. Ἄν ἦναι ἀλήθεια ἀδικα κάνεις νὰ ἀδικᾶς πρωγούς ἀνθρώπους ποῦ σοῦ δούλεψαν.

Ἄλλὰ μ' ὅλα ταῦτὰ ἡ τέχνη σου δὲν εἶναι πρωτοφανῆς γιατί καὶ ἄλλοι τὴν κάνουν αὐτὴ τὴν τέχνη, καὶ ἐπειδὴ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, μ' ἀρέσει καὶ μένα αὐτὴ ἡ τέχνη, νάχω δούλους νὰ μὲ δουλεύουν χωρὶς νὰ πληρώνω, σὲ παρα- κλεῖω πολὺ νὰ μοῦ κάμης τὴν χεῖρι νὰ ἐρθῶ νὰ μοῦ τὴν μά- θησ, ἀλλὰ μὲ μίᾳ ἰδιαίτερη συμφωνία, τὴν διδασκαλία θὰ μοῦ τὴν κάμης ἀπὸ μακροῦ, γιατί μέσα στὸν καφεῖ σου δὲν μπᾶίνω μήπως τύχει κατὰ λάθος καὶ μοῦ κάμεις γυμνά- σια μὲ κάμμιὰ στέκα. Οὕξω καὶ σὺ κατεργαζέαι τοῦ διαβόλου.

Ἄ μὴ φωνάζετε,

νὰ ἐντὸς τουτουνοῦ τοῦ μῆνα ἀναπόφευκτα καὶ χωρὶς ἄλλο βγᾶναι στὴ λοτρία τὸ περιβόητο βραχιόλι, ἀπὸ τὸ ὅποιο πε- ρισσέωον ἀκόμα λίγοι ἀριθμοὶ καὶ ὅσοι θέλουν νὰ δοῦν τὴν τύχη τους, ἂν θὰ τοὺς πέρη, ἄς πᾶρον κἀνένα, ἀλλὰ ἦτες πα- ροῦν ἦτε; μὴ πᾶντοτε θὲ νὰ βγῆ καὶ ἔτσι βουλόνονται τὰ στόματα μικρῶν ποῦ θέλουν τάχα νὰ ποῦν, πῶς πρόκειτο περὶ λαθρεμπορίου καὶ κατεργαριᾶς.

Κύρ δευθουτῆ.

Τὸ ἀτυνομικό σου δελτίο μᾶς γράφει κάθε μέρα καὶ τοῦ φύλλου τὸ πῆδημα γιὰ τὸ ταβατοῦρι ὅμως ποῦ ἔγινε τὸ πε- φασμένο σάββατο στὴ μπουραρία τῆς Ἑλένης τῆς Ἀλεξανδρια- νῆς τίποτα δὲν μᾶς ἔγραψε. Γιατί κκακαλοῦμε; Διότι θὰ μᾶς πῆς ὅτι σ' αὐτὴ πηγαινῶν ὅλο καλοὶ ἀνθρώποι τῶν δυὸ μεγάλων δρόμων.

Μπραβίσμιος. Ἄμ. ἀφοῦ αὐτὰ τὰ προσώπατα εἶναι καλὰ τί γυρεύουν σὲ μπουραρίας ποῦ ὑπάρχουν Μαγδαλινές; Ἴσως φαίνεται; γιὰ νὰ πειράζουν τὴν Ἑλενίτσα τοὺς καὶ νὰ τοὺς στρένη κείνη στὸ ξύλο, ὅπως ἔστρωσε προχτῆς δεκατρεῖς, (φροῦ νὰ μὴ μᾶς βασαθοῦν).

Γιὰ ρώτησέ μας τόρο ποῖο ἦτανε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀπο- πέλεσμα αὐτουνοῦ τοῦ ζυλοφορτώματος; Τὸ σπασιμοκεφά- λισμα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κωστῆ καὶ ὁ κατασκοτωμὸς τῶν κου- τροβαλιῶν ποῦ ἔκαναν ὅλοι ποῖος νὰ πρωτοφτάσῃ νὰ πρω- τοπύγα.

Εἶναι κατᾶστασις αὐτὴ, νὰ πηγαινῶν οἱ ἀνθρώποι νὰ πγιοῦν μίᾳ μπόρα καὶ νὰ φεύγουν ζυλοφορτωμένοι; Καλὰ νὰ κᾶθουν ὅμως. Γιὰ σου κύρ Γιῶργη Τζᾶνα, βᾶρα τοὺς ρωμνηοὺς νὰ μάθουν γνῶσι καὶ νὰ μὴ πηγαινῶν ἐκεῖ ποῦ δὲν εἶναι δουλειά τους. Βᾶρα τοὺς τοὺς κερατάδες καὶ θὰ σοῦ χρωστοῦν χεῖρι, μόνε πρόσεχε νὰ μὴ σπάξης κεράλια, τὸ πολὺ πολὺ ξεκοίλιασέ τους γιὰ νὰ πᾶν χωρὶς ἄντερα στὰ σπῆτια τους καὶ ἔτσι ἔ- χουν κέρδος καὶ τὸ φαγεῖ.

Βῆσα, Ἑλένη, καὶ εἰς ἄλλα ζυλοφορτώματα μὲ ὑγαία.

Λέει μιά

ἀρχαία παροιμία: Γυναικὸς τοῦ χιτῶνος ἀρθέντος πᾶσα αἰ- δὸς ὄλετο Ἡγρον σας: Ὅταν σηκωθῆ τὸ ποικάμισο τῆς γυναικὸς πάει ὅλη ἡ ντροπὴ τῆς.

Ἔτσι καταντῆσαμε καὶ μεῖς, ξεβράκωτοι. Ἄμα ποῦ γρά- φεις κανερός, τίποτα. Ἄντις νὰ ντραπῆ καὶ συμμαζευτῆ, σοῦ λέει;

— Ὅχ ἀδερφέ, γράφουν κᾶν καὶ κᾶν γιὰ τοὺς ὑπουργούς

Κύρ δευθουτῆ

τοῦ νοσοκομείου τῆς ἀνέλπιδος Ἑλλίς, ἀρτίσαν νὰ παραπο- νοῦνται καὶ γιὰ σένα πῶς ὅτι τάχα ἐνῶ ἔρχονται ἀρρωστοὶ μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια, σὺ τοῦ; λῆς νὰ περάσουν ὑστερα ἀπὸ ὄχτῶ δέκα μέρας, σὲ διαστήμαθ δηλαδὴ ποῦ μορεῖ νὰ τινάζουν τὰ πέταλα καταμεσῆς στοὺς δρόμους. Ἄν ἦναι αὐτὸς ὁ σκοπὸς τοῦ νοσοκομείου, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα καὶ δὲν μιλῶ, ἀλλὰ θαρρῶ ὅμως πῶς εἶναι ὅλως διόλου τὸ ἀνάποδο.

Ξέρω τώρα ὅτι θὰ πῆς πῶς δὲν ὑπάρχουν κρεβάτια, αἶ τότε νὰ κἀνης ἕνα δελτίο κάθε μέρα καὶ νὰ το κρεμάς ἀπόξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ νοσοκομείου καὶ νὰ γράφης πό- σαις κλίνης; τῶν κρεβατιῶν εἶναι πιασμένες ἀπὸ ἀρρωστους καὶ πόσαις ἀδειαις σὲ κάθε σᾶλα καὶ πόσο τὸ ὅλον γιὰ νὰ λείπουν τὰ κπᾶπνοκα. Ἔτσι θαρρῶ πῶς θὰ λείψης ἀπὸ τῆς σκοτοῦρας, φράνει μόνον νὰ μὴ γράφης ψέμματα, ὅτι δὲν ὑ- πάρχουν κρεβάτια ἐνῶ θὰ ὑπάρχουν.

Κύρ Δουζῆν

ὑποκαύληρε τῆς Ἀρρῶστας βλάκας εἶσαι τῆ ρωμνηός, ἡ κευτουρνειδῆς ἀνθρώπος; Μὴ ἀνθρώπος τοῦ θεοῦ, στὸ θεῶ σου, ἀφοῦ τὸ βράδυ βαρᾶς στὸ καρδί μὲ τὴν σφυρίχτρα τὸ σιωπιτήριο, εἶναι ἀνάγκη νὰ φωνάζης καὶ ἀπὸ πᾶνω ἀπὸ τὸ κατᾶστρομα μὲ τὸ στόμα σιωπῆ; καὶ κάνεις τοὺς ναύ- τας; νὰ ξεκαρδίζωνται ἀπὸ τὰ γέλια. Διῶρθωσε αὐτὸ τὸ μι- κρό σου λάθος καὶ μὴ γίνεσαι γελοῖος, ἐκτὸς ἂν θέλῃς νὰ σὲ λέν. Τρόμπα μαρίνα.

Κύρ καθηγητῆ

Βᾶση τῶν λατινικῶν τοῦ πρώτου γυμνασίου, οἱ μαθηταὶ σου σὲ πᾶρακαλοῦν νὰ μὴ φκίνεσαι πολὺ ζόρικος ἀλλὰ νὰ ἦσαι καὶ λίγο κκακκός στὰ μαθήματά σου, καὶ νὰ μὴ γυρεύης νὰ τοὺς βγᾶνης διὰ μιᾶς προρεσόρους καὶ τοὺς κάνεις ρωστήρας, γιατί οἱ φουκκράδες δὲν μποροῦν νὰ τὰ ξέρουν ὅλα, αἶ θὰ κἀνονν καὶ λάθη καὶ σφάλματα γιὰ τὰ ὁποία δὲν πρέπει σὺ νὰ ἦσαι ἀγριοκᾶτσικο. Μήπως ὅταν ἦσουνα σὺ μαθητῆς τᾶ- ξερες οὔλα; Πρέπει νὰ συλλογιτῆς ὅτι οἱ νέοι δὲν μποροῦν καὶ πᾶλι ὄλο στὴ μελέτη νὰ ἦναι ἀπειρωμένοι, θέλουν νὰ κἀνονν καὶ λίγο κόρτε γιὰ νὰ ξκαναῖνον. Τὶ θὰ πῆ. Λοιπὸν κᾶνε τους καὶ σὺ λίγο χατηράκι καὶ μὴν ἦσαι νῆπ σχολα- στικός καὶ ζοχάδα. Λοιπὸν τώρα, μπόνε σέρα. Ἔτσι δὲν τὸ λέν λατινικά; Ἄν δὲν τὸ λέν ἔτσι, ἐγὼ σκοπὸ νὰ μάθω λατινικά δὲν ἔχω, καὶ βᾶνε μου ὅσα θέλεις μηθενικά καὶ μὴ μὲ προβόδασης. Τὸ ἴδιὸ τόχο, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ μὲ πᾶρης καὶ νῆπ ἀλγτινιστον στάσου νὰ σοῦ πῶ καὶ μερικὰ λατινῶ- ρουμ. Λίγκω λατίνα ἔστ ἀντίκω.

Ἐρὸς τὴν ἐπιτροπῆ

τῶν φυλακωμένων ἀδικα καὶ δικίως. Ἐχω μιὰ μικρὴ ἀπο- ρία νὰ σὲς ρωτήσω, γιατί καὶ μένα μὲ ρωτοῦν νὰ σὲς ρωτήσω καὶ ἔστωντας μὲ τὸ νὰ μὴ ξέρω τί νὰ τοὺς ἀπαντήσω σὲς ρωτῶ.

Πέρτω ὡς τὸν Αὐγουστο μῆνα ζοῦσε στὸν Περαία ἕνας κκ- λὸς ἀνθρώπος (αἰωνία του ἡ μνήμη τοῦ κκακκᾶρῆτῃ, τώρα πέ- θανε καὶ δὲν ζῆ πλέον, ἔστω μὲ τὸ νὰ ἦναι στὴν ἄλλη ζωῆ), αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἀνθρώπος ποῦ ζωῆ δὲν ἔχει ὀνομαζότανε Δη- μήτριος Σαίνης, καὶ πρὶν πεθᾶνῃ πρόρτασε καὶ ἔγραψε στὴν διαθήκη του τὰ δώσουν ἀπὸ τὴν περιουσία του τὴν μέρα ποῦ θὰ πεθᾶνῃ τὸ ἀδέρρια του στοὺς φυλακωμένους *δυὸ μιλιᾶδες καὶ πεντακῖσαις δραχμαῖς*. Τώρα λοιπὸν μὲ ρωτοῦν νὰ σὲς ρω- τήσω ἐδώθηκν αὐταῖς ἡ δραχμαῖς ἀπὸ τοὺς κληρονόμους του καὶ μοιράστηκαν στοὺς φυλακωμένους ἢ ὄχι; Ἄν ναι, νὰ τὸ δημοσιέψετε γιὰ νὰ τοῦ κάνουν συλλήτοργο οἱ φυλακωμένοι ἂν ὄχι, φροντίστε νὰ πᾶρετε τῆς δραχμαῖς πρὶν φαγοθῶν ὄχι ἀπὸ τοὺς φυλακωμένους ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ; ἀφυλάκιστους ποῦ εἶναι ἄξιοι γιὰ φυλακὴ ἂν δὲν τῆς ἔδωκαν καὶ τῆς ἔκαναν πκακκικα. Ἀπάντησις πληρωμένη, καὶ περιμένουμε ἀπάντησις γιατί εἴμαστε πολὺ περιέργοι καὶ πρέπει νὰ πᾶχη ἡ περιέρ- γιά μας; αὐτὴ ποῦ μᾶς σκακκαλίζει.

καὶ γιὰ μένα ποῦ γράφουν, θὰ σκάσω; ἄς πᾶν νὰ γράφουν ὅ, τι θέ- λουν. Τιμὴ μοῦ δίνου, γιατί μὲ περνοῦν μάζυ μὲ τοὺς μεγάλους.

Τοὺς γράφεις ὅτι κλέπτουν, τοὺς γράφεις ὅτι εἶνε ἔτσι κι' ἔτσι, δὲν δίνου πεντάρα. Ἔστειποθήκαμε πλέον. Καὶ γιατί, παρακαλῶ; Διότι δὲν ὑπάρχει ἀνώτερη ἐπίβλεψη, νὰ τιμωρᾶ ἔκεινοὺς ποῦ σφάλουν στὸ καθήκον τους.

Ὅριστε. Στὸν Περαία, στὴ Μουνηγία τοῦ πασᾶ λιμάνι, στοῦ Τσίλερ καὶ Φρεατύδα καὶ στῆς παραλίας καθ' ἐκάστη τῶν ἡμερῶν ρίχνουν δυναμίτιδες καὶ σκοτόνοῦν τὰ ψᾶρια ἐναντίον τῶν νόμων κᾶτι ψευτοφαράδες. Αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ βλέ- πει ὅλος ὁ κόσμος καὶ ὅλη ἡ ἐξουσία καὶ αὐτὸς ὁ λιμεναρχῆς ποῦ στέκεται στὸ μαλακῶν καὶ τοὺς κκαμαρώνει.

Ὁ δὲ κύρ Γιάννης ὁ λιμεναρχιφύλακος ποῦ τὸν ἔχουν κεῖ νὰ φυλάη, κάνει τὸν στραβὸ καὶ μόνον τότε ἀνοίγει τὰ στρα- βᾶ του ὅταν ἐρχεται κκαμιά ψαρόδρακα γιὰ νὰ δῆ τί θὰ τοῦ πέρη τῆς ἀμάκας ὡς καθὼς καὶ οἱ κλητῆρες, τῶν ὁποίων ἡ μοναχὴ φροντίδα εἶνε πότε θὰ πιάσουν καλὰ ψᾶρια οἱ ψα- ρᾶδες γιὰ νὰ κἀνονν τὸ βράδυ ζεῦκι.

Ὅρσε, τέρατα, μέσ' τῆ ὑγειονομιά σας καὶ τοὺς νόμους σας. Παρὰ βάρμεν; Καὶ οὔλα συγχωρητά. Δὲν πᾶτε νὰ γρά- φετε σεις στῆς ἐρημερίδες ὅσα βλετε; Ἔστειποθήκαν πλέον καὶ οὐκ ἔτσι ἐλπίς σωτηρίας, ἦρθῃ ὁ χιτῶν, ξεβράκωθηκαν. καὶ ὅσα καὶ ἂν τοὺς γράφωμε, μὴ περιμένετε κκαμιά σωτη- ρία καὶ κᾶρμας στὰ γραψήματά μας, τὰ λόγια μας, τὸ μελάνε μας καὶ τοὺς κόπους μας.

Ἐγὼ ὅμως δὲν ἀπελπίζομαι, θὰ ἐπιμένω ἐκεῖ ὅπου ἡ τύχη μὲ ἔδανε καὶ ἡ τὰρ ἡ ἐπὶ τάς, ἡ θὰ νικήσωμε αὐτὴ τὴ δια- φθορὰ τῆς κοινωνίας ἡ ἄς πᾶμε μάζυ μ' αὐτῆ. Ἄν δὲν μπορέ- σωμε νὰ βουλώσωμε τὸ ποτάμι τῆς γενικῆς διαφθορᾶς καὶ ἔ- ξαχρηθῶσι, ἄς μᾶς πᾶρη τὸ ἐλάχιστον αὐτὸ νὰ ξεμπερδεύωμε.

Εὐχαριστήριον.

Ἄγατητέ μας Παληνθρώπε.

Πολὺ θὰ σὲ παρακαλέσωμε, ἂν θέλῃς, κᾶνε μας τὴν χεῖρι ἂν θέλῃς καὶ ἂν δὲν θέλῃς δὲν σοῦ τὴν κᾶνομε οὔτε μεῖς, νὰ ξεραράξης τὰ εὐχαριστήρια μας στὴν κυρία Σκουζέ, ἡ ὁποία ἦρε προχτῆς μὲ δύο ἄλλαις κυρίαῖς καὶ ἐπισκέφτηκε ἐμας τὰ ἄπορα κορίτσα στὸ κατᾶστημα ποῦ εἶναι στὰ Ὀλύμπια τῶν γυναικῶν καὶ κοριτσῶν καὶ τὴν ρώτησαν ἡ δύο ἄλλαις γυ- ναῖκες τί κορίτσα εἶναι αὐτὰ καὶ ἀπάντησε αὐτὴ περιφρονητι- κᾶ ὅτι:

Εἶναι κορίτσα τοῦ δρόμου, πκαλοκόριτσα.

Πῆς τῆς λοιπὸν, ὅτι ἐπειδὴ μεῖς, δὲν γεννηθήκαμε ἀπὸ Σκουζέδες δὲν εἴμαστε ὅμως καὶ τοῦ δρόμου, πεταμένες καὶ τὴν εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὴν τιμὴ ποῦ μᾶς ἔκανε.

Σῆμ. Παληνθρώπου. Ποτὲ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς κ. Σκουζέ δὲν πιστεύω νὰ βγῆκε τέτοιος ἄσχημος λόγος, ἡ ἂν βγῆκε ἔσως τῆς ξέφυγε, γιατί ἐγὼ ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι ὑστε- ρα ἀπὸ τὴν κυρία Μεζᾶ ἡ κυρία Σκουζέ σᾶς ἀγαπᾶ πολὺ. Δὲν πρέπει δὲ νὰ ξεσυνερίζοσαστε καὶ κείνες ποῦ σᾶς εὐεργετοῦν.

Ἔτσι, θὰ καταντῆσωμε νὰ μὴ θέλη πλέον κἀνέννας νὰ μᾶς κἀνῆ καλὸ, ἀφοῦ ἀντὶ γιὰ εὐχαριστῶ τοὺς βρίζομε.

Τώρα εἶναι ποῦ

δὲν θὰ μποροῦμε νὰ ξεμυτῆσωμε στοὺς δρόμους γιατί ἡ γυ- ναῖκες κοντεύουν νὰ μὲ κἀνονν σπόρκο.

Μὲ πᾶραν στὸ μεζὲ μικραῖς γαγάλαις, παντρεμέναις καὶ ἀνῶπνετρας, ἀφίνομε πλέον τὰ διαβολόπαιδα ποῦ ἄμα μὲ δοῦν παρατάσσονται, ἀφίνοῦν τὰ πκακκινῆδια τους καὶ ἀρχί- ζουν στὴν ἀρχὴ ἀρχὴ μεταξὺ τους.

— Ὁ Παληνθρώπος πέντε λεπτᾶ, ὁ Παληνθρώπος περνα.

Καλὰ καὶ δὲν φουρκίζομαι, εἶδῃ ἄλλοῶς θὰ εἶχα καταν- τῆση χειρότερος καὶ ἀπὸ τὸν Λέριο, μὲ τὸ ἄκυρος ὁ γάμος σου, τὸν Κόφτο, τὸν *Ψιλιζάχαρι* καὶ τὸν *Πόλεμος*.

Πρὸ ἀδερφε, οὔτε ἓνα μεζέ ;

— Τίποτα. Κατὰ τοὺς φόρους ποῦ μᾶς κάθισαν δὲν δίνετα οὔτε μεζές. Εἶναι οὐλα δικά μου.

Θὰ πῆτε ὅτι γι' αὐτὸ πρέπει νὰ χαίρωμαι, γιατί ἀπιδείχνηι δημοτικότης, Ἄς μοῦ λείπη τέτοια δημοτικότης ποῦ δὲν σ' ἀφίνει νὰ περπατήσης πέντε βήματα ἡσυχος.

Τώρα παιδιὰ εἶναι τί νὰ τὰ κάνης ; Νὰ τ' ἀγριέψης θὰ βρῆς περισσότερο τὸν μπελά σου, ἔπειτα τὰ κακόμοιρα δὲν τὸ λέν και γιά κακό. Γουστάρουν νὰ πειραίζουν τὸν κόσμο, σὰν μικροὶ πιρασμοὶ ποῦ εἶναι. Ἄλλὰ ἔννοια σας και δὲν πρέπει νὰ παραδίνη κάνεις στὰ παιδιὰ θάρρος, γιατί ὕστερα τὸν κάνουν καθόλα στὸ σέβρο και δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ξεκολλήση τινὰς σ' ὅλη του τὴν ζωή.

Θὰ συμμαζευτοῦν κι' αὐτὰ μ' ἓνα τρόπο ἀλλοιώτικο.

Καλὰ γιά τὰ παιδιὰ, ἀμ γιά τὰ κορίτσα και τῆς γυναῖκες τί νὰ πῶ ποῦ κατάντησαν χειρότερες και ἀπὸ τὰ παιδιὰ. Κατασκοτόνουνται γιά νὰ βγοῦν νὰ δοῦν, τί ; Τὸν Παληάνθρωπο. Νὰ χτές, ἓνα ἀριστογυρηματάκι, ἓνα ἀγγελάκι μαζὺ μ' ἓνα σωρὸ φιλινάδες τῆς πῆγης νὰ κρεμιστῆ ἀπὸ ἓνα παραθύρο τοῦ ξενοδοχείου τῆς Αἴγυπτos, και ἦτανε ὅλαις ξεκαρδισμένες στὰ γέλοια.

Τί νὰ τὰ κάνω ποῦ δὲν ἦτανε χαμηλὰ. Ἄν μποροῦσα θὰ σκάλωνα στὸ παράθυρο, ἀλλὰ και ἂν γινότανε τοῦτο κύριος εἶδε πῶς θὰ ξεμπερδεῦα τόσαις ποῦ ἦταν κεῖ μαζομένες.

Κεῖ στὸ Κολονάκι ἡ γρηαῖς ἀπὸ τῆς πόρτες και τὰ παράθυρα, μοῦ φώναζαν. — Τί περνᾷς ἀπὸ τὸν μαχαλά μας, δὲν ἔχομε τίποτα νὰ μᾶς περάσης. Σ' ἄλλο μαχαλά.

Κάτι ἄλλαις στὸν δρόμο δὲν κύτταζαν νὰ πᾶν περίπατό τους μόνο κοντοστεκόντανε νὰ δοῦν τὰ μοῦτρά μου σάματις εἰμωνα κάνένα τέρας. Εἶχα και κάτι νοικοκυρέους μαζὺ μου ποῦ μ' ἔκαναν ρεζίλι και φώναζαν και σ' ὅσους δὲν μ' εἴξουσαν. — Νὰ αὐτὸς εἶναι ὁ Παληάνθρωπος, ἀφίνω πιὰ τί τράβηξα στοὺς στρατώνες τῶν παραπηγμάτων. Σεθεώθηκα ὡς ποῦ νὰ φύγω.

Ἄμπά, ἄλλοτε δὲν ξαναβγαίνω οὔτε σεριάνι στὴν ἐξοχή, ὄχι μέσα στὴν πολιτεία. Εἔχασα νὰ σᾶς πῶ, πῶς φίλησα κ' ἓνα νόστιμο δουλάκι, λαθρεμπορικῶ τῶ τρόπῳ, ἀλλὰ δὲν φταίω γῶ, ὅσο κείνο τὸ κουτὸ ποῦ στάθηκε.

Ἄπ' τῆ Λάρισσα

γράφει ἓνας τοῦρκος τὰ δε λέει :

«Ἐκάναμε δήμαρχο ἔμπορο, διώρισε ἀστυνόμο χαρτοπαίχτη, γραμματικὸ στὴν ἀστυνομία ἀγράμματο, στὴ δημαρχία σχολαστικὸ. Δήμαρχος συντροφία μὲ συμβούλους, ἀστυνόμους, ψωμάδες, χασάπιδες μπακαλίδες, οὔλοι εἶναι σουροὺκ μουροὺκ. Φωμὶ ξύγκικο, κρσὰι νερὸ και ξύγκικο, ἀλευρὶ χῶμα.

Τοῦ δημάρχου οἱ σύμβουλοι διορίστηκαν γραμματυφλοὶ δη-

μαρχίας και πληρόνωνται. Ἔτσι λέει ὁ νόμος τῆς Ἑλλάς. Ἄφερημ. Νομάρχης δὲν μιλά, κολόκουρο θὰ πέρνη ἀλλοιῶς θᾶστελνε συμβούλους φυλακή. Φόρο ὅσον θέλει δήμαρχος πέρνει, ποῦ τὸν δίνει ; Σπίτι του βέβαια τὸν μπάζει. Ποιὸς θὰ μιλήση ; Νομάρχης ὄχι, σύμβουλοι ὄχι. Διοίκησι, ἀμὰ διοίκησι ποῦ τὴν ἔχομε»

ΣΗΜ. «Παληάνθρωπου». Τί νὰ σοῦ κάνωμε, ἀδερφε Λαρισσότη ; Νὰ μ' αὐτὰ και μ' αὐτὰ τὰ καμώματά σας θὰ σᾶς ξαναπνίξη ἄλλη μιὰ φορὰ στὰ καλά ὁ Θεὸς νὰ πάτε στὸ διάολο νὰ μᾶς ξεφορτώσετε και σεῖς, μὲ τῆς πλημύραις και μὲ τῆς πυρκαγιαῖς σας. Ἄμ δά.

Στατιστικὴ.

Σταστικὴ θὰ πῆ, λογαριασμός τρεχούμενος και περασμένος, ἦγουν σας σύγγρισις μιανῆς δουλειᾶς, πῶς πηγαίναμε στὴν ἀρχὴ και πῶς πᾶμε τώρα.

Τοιοῦτοτρόπως ἐλάβαμε ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν μιὰ φυλλάδα ποῦ ἔχετὸ ἐξῆς ὄνομα.

Στατιστικαὶ πληροφορίες

περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι τηλεγραφικῆς ὑπηρεσίας.

Και νὰ μὲ λίγα λόγια τί λέει.

Τὸ πρῶτο τηλεγραφεῖο ποῦ ἐσυστήθηκε στὴν Ἑλλάς εἶναι τῆς Ἀθῆνας, τοῦ Περαιᾶ και τῆς Σύρας και συστηθήκανε τῶ 1859. Στὰ 1882 ἐξοδεύτηκαν παραπάνω ἀπὸ ὅσα μαζέψαν τὰ τηλεγραφεῖα 145,000. Ὡραῖα. Δὲν τῆς ἔκαναν τὸ ἐλάχιστο 150 χιλιάδες, νὰ ἦμαστε σὲ στρυγγυλὸ λογαριασμό. Σ' ὅλο τὸ κράτος ὑπάρχουν 135 τηλεγραφεῖα και 658 ὑπάλληλοι. (λίγοι εἶναι ἀλλὰ λίγο λίγο θὰ γίνουν περισσό-

Δηλεγιάννης. Πίστι ροισρέτια μοῦ δίρεις νάρθω μὲ τὸ κόμμα σου ; Τρικουπῆς. Οὐσ!

τεροι). Σ' οὔλο τὸν χρόνο τοῦ 1882 πέρασαν ἀπὸ τὰ τηλεγραφεῖά μας 102,436 τηλεγραφήματα, ἀπὸ τὰ ὅποια μαζεύτηκαν, δηλαδὴ εἰσπράχτηκαν δραχμαῖς ἓνα μιλιούνη και 348 χιλιάδες και ἐξοδεύτηκαν ἓνα μιλιούνη 404 χιλιάδες, ὥστε ἔχομε κέρδος ἀπὸ τὰ τηλεγραφεῖα τῆς ζηνῆς μας.

Αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ξέρωμε, γιατί εἶναι ἐθνικὰ ζητήματα και εἶναι ντροπαῖς μας οἱ ξένοι νὰ γνωρίζουν τί γίνεται στὸ κράτος μας και μεῖς νὰ μὴ ξέρωμε τίποτα.

Εἶναι ρεζίλι νὰ καθόμαστε νὰ γράφωμε, ὁ δεῖνας νὰ μὴ περναῖ ἀπὸ τὴν τάδε, γιατί θὰ τὸν περιχύσουν, και νὰ μὴ γράφωμε και νὰ μὴ ξέρωμε τόσα σπουδαῖα ζητήματα Πᾶσι κι' αὐτό.

Τὸ τυπογραφεῖον.

τοῦ κυρ Τρίμη ποῦ εἶναι κοντὰ στοὺς ἀγίους Θεοδώρους ἐστολιστήκε και ἐπλουτίσθη μὲ κατακαίνουργα στοιχεῖα σὰν ἀσημένια και πολλὰ ἄλλα κοσμήματα, δέχεται δὲ ὅποιασδήποτε ἐργασίας εἰς τιμὰς συμφερούσας, και μὲ ὑπόσχεσι νὰ τῆς κάν μὲ γρηγοράδα ἀετοῦ και μορράδα νύχτης.